



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a JUDr. Marie Součkové v právní věci žalobců: **a) G. H., b) nezletilý A. H.**, žalobce b) zastoupen žalobkyní a) jako zákonnou zástupkyní, právně zastoupených JUDr. Pavlem Žákem, advokátem se sídlem Brno, Herčíkova 16, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 2. 2005 č. j. 55 Az 88/2004 – 104,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci žalobců advokátu JUDr. Pavlu Žákovi **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování ve výši 2150 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 1 měsíce od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 8. 2. 2005 č. j. 55 Az 88/2004 - 104 zamítl žalobu podanou žalobci (dále i „stěžovatelé“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2002 č. j. OAM-2235/VL-10-P08-2002, kterým bylo zastaveno řízení o udělení azylu žalobcům dle ustanovení § 25 písm. h) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii ČR, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

V odůvodnění rozsudku Krajský soud v Brně shrnul dosavadní právní a skutková zjištění ve věci a zejména uvedl, že neshledal námitky žalobců uváděné v žalobě důvodnými. Dle názoru krajského soudu pokusil-li se žadatel v průběhu řízení o neoprávněný vstup na území jiného státu a řízení bylo z tohoto důvodu zastaveno podle ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu, nelze úspěšně namítat, že žalovaný se nevypořádal s důvody uvedenými v § 12 téhož zákona, neboť toto žalovaný v takovém řízení nezkoumá. Pokud se tedy v řízení o udělení azylu prokáže, že žadatel o udělení azylu v průběhu řízení neoprávněně vstoupil na území jiného státu nebo se o neoprávněný vstup na území jiného státu pokusil, správní orgán nemůže ve věci dále meritorně rozhodovat, nýbrž s ohledem na ustanovení § 25 písm. h) zákona o azylu musí řízení zastavit. V tomto případě nepřichází také v úvahu ani rozhodování o překážce vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu. Krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí žalovaného i předchozí správní řízení je v souladu se zákonem a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Proti citovanému rozsudku Krajského soudu v Brně podali stěžovatelé včas kasační stížnost, ve které uplatňují důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelé uvádí, že žalovaný správní orgán se vůbec nezabýval možností vztáhnout na ně některou z překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu, což považují za porušení mezinárodně právních závazků České republiky, neboť citované ustanovení explicitně zakotvuje závazky České republiky, které jsou obsaženy primárně již v mezinárodních smlouvách závazných pro Českou republiku. Dále stěžovatelé namítají, že krajský soud se nijak nevyjádřil k otázce krácení jejich práv žalovaným, který neposoudil možnost vztažení překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu na jejich osoby, a také že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku aplikace článku 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 (dále jen „Ženevská úmluva“) a článku 3 Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení (dále jen „Úmluva proti mučení“), když řízení o udělení azylu dle stěžovatelů neproběhlo v souladu se zněním uvedených článků. Stěžovatelé jsou přesvědčeni, že řízení před žalovaným správním orgánem trpělo závažnými vadami, pro něž měl krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušit. Stěžovatelé proto navrhuji napadený rozsudek krajského soudu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, zároveň navrhuji přiznat kasační stížnosti odkladný účinek.

Žalovaný ve svém vyjádření popírá oprávněnost kasační stížnosti, neboť má za to, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek byly vydány v souladu s právními předpisy, odkazuje na správní spis ve věci. Žalovaný navrhuje zamítnutí kasační stížnosti a nepřiznání odkladného účinku.

Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobkyně a) podala dne 24. 4. 2002 žádost o udělení azylu jménem svým a svého nezletilého dítěte - žalobce b). Žalovaný správní orgán v průběhu řízení o udělení azylu žalobcům obdržel úřední záznam Policie ČR, Oblastního ředitelství cizinecké a pohraniční policie Ústí nad Labem, referátu CPP Hora Svatého Šebestiána (dále jen „policie“) ze dne 14. 6. 2002 č. j. SCPP-11-26/UL-22-2002, z něhož plyne, že žalobkyně byla na základě realizace Dohody mezi vládou České republiky a Spolkové republiky Německo o zpětném přebírání osob na společných státních hranicích dne 14. 6. 2002 v 10.00 hodin předána orgány Spolkové republiky Německo na hraničním přechodu Hora Svatého Šebestiána a na základě kontroly policie byla identifikována jako žadatelka o udělení azylu v České republice. Jelikož bylo tedy prokázáno, že žalobkyně jako žadatelka o azyl neoprávněně vstoupila na území sousedního státu, žalovaný rozhodl

o zastavení předmětného správního řízení o udělení azylu žalobcům podle § 25 písm. h) zákona o azylu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal v rozsahu a v mezích kasační stížnosti napadený rozsudek a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Kasační stížnost podali stěžovatelé z důvodu uvedeného ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Stěžovatelé v kasační stížnosti nadále nesouhlasí s tím, že žalovaný v jejich případě v rámci řízení o udělení azylu neposuzoval existenci překážek vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu. Nejvyšší správní soud k uvedené námitce konstatuje, že z ustanovení § 28 zákona o azylu (pokud bude rozhodnuto o neudělení nebo odnětí azylu, ministerstvo v rozhodnutí uvede, zda se na cizince vztahuje překážka vycestování) jednoznačně plyne, že výrok o překážce vycestování není náležitostí rozhodnutí, kterým se správní řízení o udělení azylu zastavuje. Žalovaný správní orgán tedy postupoval zcela v souladu se zákonem o azylu, když v rámci procesního rozhodnutí o zastavení řízení o udělení azylu dle ustanovení § 25 zákona o azylu nerozhodoval o vztažení či nevztažení překážek vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona o azylu na stěžovatele.

Co se týče dalších námitek stěžovatelů o tom, že krajský soud se nijak nevyjádřil k otázce krácení jejich práv žalovaným, který neposoudil možnost vztažení překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu na jejich osoby, a že krajský soud nesprávně posoudil právní otázku aplikace článku 33 Ženevské úmluvy a článku 3 Úmluvy proti mučení, Nejvyšší správní soud zastává názor, že ani krajský soud v projednávané věci nepochybil. Krajskému soudu v Brně byl opravný prostředek stěžovatelů ze dne 24. 7. 2002 směřující proti předmětnému rozhodnutí žalovaného postoupen v souladu s přechodným ustanovením § 129 odst. 2 s. ř. s. Vrchním soudem v Praze, protože opravný prostředek nesplňoval obecné náležitosti podání dle § 37 odst. 3 a zároveň nesplňoval náležitosti žaloby dle § 71 odst. 1 s. ř. s., vyzval krajský soud stěžovatele k doplnění a upřesnění podání ve lhůtě patnácti dnů od doručení výzvy tak, aby bylo zřejmé, kdo jej činí, čeho se týká, proti komu směřuje; označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení; označení žalobních bodů, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považují žalobci napadené výroky rozhodnutí za nezákonné či nicotné; jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobci navrhuji provést; uvedení návrhu výroku rozsudku. Na výzvu krajského soudu, která byla stěžovatelům doručena dne 14. 6. 2003, stěžovatelé reagovali podáním ze dne 25. 6. 2003 (krajskému soudu doručeno dne 1. 7. 2003), kterým dostatečně doplnili své původní podání – opravný prostředek o požadované náležitosti. Krajský soud poté přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, což je v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s., včetně žalobního bodu týkajícího se neposouzení vztažení překážek vycestování dle § 91 zákona o azylu na stěžovatele ze strany žalovaného. Z odůvodnění napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal se všemi žalobními námitkami stěžovatelů, přičemž je neshledal oprávněnými, a že odůvodnění poskytuje dostatečnou skutkovou a právní oporu výroku rozsudku a bylo

učiněno řádně a vyčerpávajícím způsobem. V opravném prostředku a jeho doplnění ze dne 25. 6. 2003 učiněném na výzvu soudu stěžovatelé nenamítali nic o nesprávné aplikaci konkrétních článků Ženevské úmluvy či Úmluvy proti mučení, proto se jimi krajský soud nemohl zabývat. Je sice pravdou, že v předloženém soudním spise je založeno podání stěžovatelů ze dne 2. 7. 2003 označené jako 2. doplnění žaloby (u krajského soudu podáno dne 14. 7. 2003), ve kterém stěžovatelé na Ženevskou úmluvu poukazovali, k tomuto podání však krajský soud v rámci řízení o žalobě nepřihlédl, protože bylo podáno po uplynutí zákonné lhůty k podání žaloby ve smyslu ustanovení § 71 odst. 2 s. ř. s. (žalobce může rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body jen ve lhůtě pro podání žaloby) a ostatně i po uplynutí lhůty, která byla soudem stanovena k doplnění opravného prostředku ze dne 24. 7. 2002.

Vzhledem ke shora uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal stěžovateli uplatněný důvod podání kasační stížnosti dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. oprávněným a kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s.

Jelikož bylo ve věci samé rozhodnuto neprodleně a rovněž s přihlédnutím k § 78b odst. 1 azylového zákona, podle něhož se cizinci, který předloží doklad o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku, udělí na žádost vízum za účelem strpění pobytu, nerozhodoval Nejvyšší správní soud samostatně o žádosti o přiznání odkladného účinku podané kasační stížností.

Stěžovatelé neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

Krajský soud v Brně stěžovatelům ustanovil zástupcem advokáta pro řízení o kasační stížnosti, náklady řízení v tomto případě hradí stát. Náklady spočívají v odměně za dva úkony právní služby v částce 2000 Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., v platném znění) a v náhradě hotových výdajů v částce 150 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem 2150 Kč. Tato částka bude zaplacena z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám zástupce JUDr. Pavla Žáka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. listopadu 2005

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu